

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Я більше не сумувала через втрату зору. Зір був недосконалим засобом сприйняття навколишнього світу. Як милиця. З того, що я отримала натомість, було набагато більше зиску.

Наприклад, ця мить... коли я притискала спиною до стіни, тримаючи в руці кинджал, і чекала нагоди вбити чоловіка у сусідній кімнаті.

Якби я покладалася тільки на зір, довелося б витягувати шию і зазирати за одвірок. Наражати себе на викриття. Довелося б мружитись, намагаючись розрізнити у в пітьмі де, власне, він сам, а де його коханка, вдивлятися у рухи сплетених тіл і вираховувати, як і коли краще вдарити.

Непрактично. І залишало б місце для помилки. Жахливий спосіб виконувати роботу.

Замість видивляння я відчувала. Сприймала. Завдяки магії Тенет я і нині могла осягати межі фізичного світу — барви й форми, риси облич, наявність чи то відсутність світла... але здатна була й на більше. І це «більше» було вкрай важливим для моєї роботи.

Нині моєю ціллю був молодий аристократ. Пів року тому помер його батько. Не минуло й кількох тижнів відтоді, як він отримав ключі від чималих батьківських володінь, тож новонабуті юнаком статки й влада були скеровані на те, щоб обкратати свій народ і примножувати багатство короля Пайтори.

У цю мить усе його єство сприймалося слизьким від бажання. Арахессен не могли читати думки, принаймні чітко, але я й не мала такої потреби. Навіщо мені знати його думки, якщо я бачила його серце?

— Ще, — простогнала жінка. — Благаю, ще.

Він промурмотів щось у відповідь, зарившись обличчям у її волосся.

Бажання жінки було щирим. Її душа тремтіла й пульсувала пристрастю... а потім вибухнула насолодою, щойно він змінив кут і притиснув її до ліжка. На кілька швидкоплинних секунд я не стримала заздрощів — бо в цього змія секс був кращим, ніж у мене.

Утім я майже відразу прогнала цю думку. Арахессен не мали оплакувати жертв, що приносили на честь нашої богині Акаеджі — Ткалі Доля, Хранительки Невідомого, Матері Чар. Нам не можна було шкодувати про свій зір, свою самотійність, пожертвувані частини плоті. І за сексом також сумувати забороняли.

Я подумки побажала їм поквипитись.

Обперлася спиною до стіни й роздратовано видихнула кризь зуби. Змигнула, від чого її торкнулися тканинної пов'язки на очах.

«Уже?»

Голос Рейз ледь чутно пролунав десь на краєчку моєї свідомості — вона вже опинилася практично за межами радіуса дії Шепотіння Тенет, далеко вниз, біля дверей

пляжного будиночка. І, коли звернулася до мене телепатично, я змогла розчутити слабке віддлуння океанського вітру, що обвівав її обличчя.

«Ще ні», — відповіла я.

І відчула її роздратування.

«Я не знаю, скільки в нас залишилося часу. Його увага зосереджена на іншому, єе ж? Убий його раніше, ніж він тебе помітить».

О, так, увага чоловіка справді була зосереджена на іншому. Тепер до стогонів жінки додалися і його, вони відлунювали від стіни за моєю спиною.

Я не поспішала відповідати.

«Силіно...», — почала було Рейз.

«Я хочу дочекатися, коли дівчина піде».

Рейз пирхнула у відповідь — цілком очікувана реакція.

«Дочекатися, коли піде дівчина? Якщо ти аж так довго зволікатимеш, хтось обов'язково щось помітить».

Я нічого не відповіла, тільки зуби зчепила, дозволяючи її Шепотінню Тенет згаснути під гучні, кульмінаційні стогони нашої мішені.

Шепотіння Тенет — надзвичайно практична здібність. Спосіб спілкування, який неможливо підслухати, який не обмежувався звичайними правилами поширення звуків, так само як наше світосприйняття не обмежував зір. То був подарунок Ткалі, за який я була дуже вдячна.

...Хай і ненавиділа той факт, що це означало неможливість удавати, ніби чогось не чула.

«Силіно!»

«Можливо, вона нічого не знає», — відповіла я.

Що він таке. Хто він такий. Чим займається — і для кого.

Вбивство цього вельможі взагалі не викликало в мене докорів сумління. Відчуття того, як його життя повільно

згасатиме, принесло б мені більше задоволення, ніж мало б...
То була б моя таємниця, моя грішна втіха. Але ця дівчина...

Рейз знову пирхнула, і цей звук луною прокотився між нами.

«Знає».

«Вона...».

«Якщо вона з ним трахається, то про все знає. Якщо ж ні, її вибір чоловіків залишає бажати кращого. Що це змінює?»

І тоді я відчула.

Як раптом звук розтинає повітря. Глухий, віддалений БАХ... утім він не йшов у жодне порівняння з тим відчуттям невідомої могутньої сили, відгомін якої прокотився нитками життя під самою тканиною реальності, змусивши їх завібрувати.

Я заклала.

Моя ціль і його коханка теж завмерли.

— Що це було? — прошепотіла жінка.

Та я вже за ними не стежила. Навколишній світ звузився до сили, з якої вібрували нитки, і німої паніки Рейз, що повільно поширювалася ними, накочуючись на мене, мов кривава хвиля.

«Рейз?»

Тиша.

«Рейз? Що це було?»

Розгубленість. Страх. Я відчувала їх, утім відлуння її емоцій поволі слабшало — схоже, вона відійшла від дверей, а згодом побігла вуличками міста.

«Рейз!»

Але вона вже була за межами дії Шепотіння Тенет. До мене долинав тільки слабкий відгомін її відчуттів.

А потім я почула її крик.

Арахессен за жодних обставин не повинна зривати місію, навіть заради порятунку життя Сестри. Та варто було мені відчувати її страх — глибинний, людський і до болю знайомий тими аспектами, яких я ніколи б не змогла визнати вголос, — і всі думки про обов'язок просто зникли.

Я побігла.

Униз мармуровими сходами, потім кахельною підлогою, слизькою навіть-не-знаю-від-чого, крізь двері, біля яких зовсім нещодавно чатувала моя Сестра. Порив вітру вдарив в обличчя, я відчула солонувато-солодкий запах океану.

А разом з ним і... їх.

Вампірів-завойовників.

Навіть десятиліття по тому я пам'ятатиму цю мить. І що відчувала, коли вони зійшли на берег. Від їхньої магії — спотвореної і проклятої — мені стало зле, повітря просочилося таким міцним присмаком крові, що мене ледь не знудило.

Сестер Арахессен навмисне навчали сприймати магію кожного існуючого бога. Із самого малечку нас загартовували й привчали до різноманітної магії — навіть коли її сила обпалювала чи ламала нас, навіть коли наші тіла волали від болю.

І ця магія — я миттю її впізнала — належала Ніаксії. Богині-відступниці. Матері вампірів.

Тієї ночі на наші береги обрушилися сотні, а може й тисячі вампірів.

Вибухи, крики, гуркіт обваленого каміння злилися у суцільний гул, наче шум водоспаду, і в цьому хаосі вже нічого неможливо було розчутти. Кожна душа, кожне створіння заходилися криком — відчуття було таким гострим, таким всепоглинальним, що на хвилину я осліпла.

Тоді я ще не знала, що відбувається. Тільки пізніше усвідомила, чому саме я стала свідкою. Єдине, що достеменно розуміла, — Король Пайтори був до цього непричетний. Це справа рук чужинців.

«Рейз?»

Я спрямувала свій поклик якомога далі Тенетами, немов сітку закинула. І нарешті відчула її там, де земля зустрічалася з морем. Відчула, як вона біжить... біжить не в протилежному від вибухів напрямку, а до них — у бік берега.

Ні.

Дурне дівча. Навіжене дівчисько. Імпульсивне. Нетерпляче. Я побігла до неї.

«Рейз! Назад!»

Але Рейз не слухала.

Я проривалася вперед, ухилиючись від уламків розбитого каміння, оминаючи осередки найхимернішого полум'я, яке мені доводилося відчувати — ні гаряче, ні холодне, воно поглинало дерева, ковтало будинки. Моя голова пульсувала болем, необхідність наново орієнтуватися в просторі знову й знову змушувала магію всередині мене волати від перенапруги.

Але крок за кроком я рухалася вперед.

Рейз стояла на самому березі. У пристані. І навколо неї було так багато інших сутностей, що я заледве могла розрізнити, де починається одна й закінчується інша. Люди. Вампіри. Їх було надто багато — марно й рахувати. А насувалося ще більше. Вони ринули на берег хвилями морської піни, магії, вибухів і кровожерної люті, яка відбивалася пульсацією у моїх жилах.

«Силіно!»

Голос Аші був різкий... навіть трохи наляканий.

Вперше в житті я відчула страх своєї командувачки.

Вперше в житті я ослуhalася її наказу.

Тому що в цю мить Рейз загорлала. Повітря здригнулося від чергового вибуху темної магії... такої нищівної сили, що, коли все скінчилось, я усвідомила, що стою на колінах, а в тіло вп'ялися скіпки від дерев'яного причалу.

Сама ж Рейз просто зникла.

Складно пояснити, як відчувається смерть Сестри. Я могла її не бачити. Могла не чути її голосу. Але, коли інші Арахессен поруч, їхня присутність відчувається приблизно так само, як відчувається тепло чужого тіла. Наші нитки зв'язані, переплетені між собою.

І ось однієї миті вони всі раптом обірвалися.

Бо ж мертві ниток не мають.

Рейз світилася бузковим кольором. Іноді, коли вона почувалася щасливою чи схвилюваною, він ставав трохи теплішим, набуваючи сяючого рожевого відтінку. Коли ж вона була не в гуморі, в ньому переважали холодні нотки, нагадуючи грозові хмари на заході сонця.

Зараз же не залишилося нічого, ми всі відчували пустку там, де мали б відчуті Рейз. Дивно, як це відчуття нагадало мені один давній спогад, від якого вже давно не мало б зостатись і сліду. Спогад про те, як це — на власні очі бачити, як чиєсь життя обривається у невблаганній пащі війни.

Аша теж це відчула. Ну звісно ж. Кожна з нас це відчула б, хай де була б.

«Відпусти її, — сказала Аша. — Повертайся. Ми маємо негайно залишити це місце. Завдання виконаємо наступного разу».

Завдання? Кого тепер цікавив той нікчемний аристократик?

На мене чекала більша здобич.

Адже з'явився він.